

Laudatio pronesené 16. listopadu 2010 u příležitosti udělení Medaile Josefa Hlávky prof. Ing. Cyrilu Höschlovi, DrSc.

Je pro mne velikou ctí, že mohu přednést laudatio na prof. Ing. Cyrila Höschla, DrSc., kolegu, koryfeji v oboru klasické mechaniky, strojního inženýra a především člověka v tom nejlepším slova smyslu.

Proč je to pro mne ctí. Nejprve stručně zmíním důvody odborné. Pan profesor své hluboké inženýrské znalosti a dovednosti o namáhání, o pružnosti a pevnosti prosadil ihned po studiích na ČVUT v pražském ČKD-Sokolovo. Později své znalosti předával studentům na tehdejší Vysoké škole strojní v Liberci, kde zastával funkci prorektora a zejména děkana fakulty. A dodnes vědecky pracuje v Ústavu termomechaniky. Za pracovní výsledky se profesoru Höschlovi dostalo mnohá ocenění. Byla to mimo jiné Zlatá plaketa Františka Křižíka ČSAV, zlatá plaketa Vysoké školy technické v Košiciach. Přitom život mu ukázal i tu odvrácenou stránku; totální nasazení během druhé světové války, Pomocné technické prapory či represe jakožto odměna za angažovanost v období pražského jara s následkem totálního znemožnění pedagogické i publikační činnosti a zařazení do té nejnižší kategorie technického pracovníka.

Chtěl bych tímto vyjádřit obdiv nad jeho životními postoji, nad schopností vystihnout podstatu problému a problém exaktně popsat. Jen málo pedagogům byl dopřán potlesk studentů na konci přednášky. Je mi vždy opravdu ctí a požitekem diskutovat s takovou osobností.

Dovolil bych si shrnout své exposé citátem z Vergiliových Zpěvů rolnických: Felix, qui potuit rerum cognoscere causas (Šťastný, kdo mohl poznat příčiny věcí). Prof. Höschl svou celoživotní odbornou, organizační a pedagogickou činností se zasloužil o rozvoj vědního oboru a jsem přesvědčen, že udělení Medaile Josefa Hlávky mu právem náleží.